TAĞYİR

(yaratılışı ve yaratılmışı değiştirme,
bir halden başka bir hale geçirme)

Tağyir, Kaamus mütercimi Âsım'ın güzel Türkçesi ile, 'bir nesneyi evvelki suretinden bozmak, bir âhara tebdil ve tahvil kılmak mânâsındadır.'

Türevleriyle birlikte 6 yerde geçen tağyir, 5 yerde olumsuz, bir yerde ise nötr anlamda kullanılmıştır. Kur'an, tağyiri öncelikle doğal yapıyı, doğal dengeleri bozup hayatın ve insanın ahengine zarar vermek anlamında kullanmaktadır. Bu anlamda tağyir, şeytanî bir faaliyet türüdür. Nisa 119 bu noktada bize, şeytanın Cenabı Hakk'a şöyle dediğini duyurmaktadır:

"Yemin olsun, onları saptıracağım, onları kuruntulara/hurafelere/ anlamını bilmeden okumaya mutlaka iteceğim. Onlara mutlaka emir vereceğim de davarların kulaklarını yaracaklar; onlara muhakkak emredeceğim de Allah'ın yaratışını/yarattıklarını değiştirecekler."

Allah'ın yaratışını/yarattığını değiştirmeye hayvanların kulaklarınının yarılmasının örnek gösterilmesi, Kur'an'ın varlık yapıları, özellikle genler üzerinde oynamayı şeytanî bir işlem olarak gördüğüne kanıt sayılabilir. Kur'an'ın tağyirle ilgili beyanları dikkate alındığında genler üzerinde oynamanın, gıdaların (tohumların) genlerini değiştirmeyi de kapsadığı ortaya çıkmaktadır. Kur'an'a dayanarak şunu rahatlıkla söyleyebiliriz:

insan hayatının cehennemîleşmesinin temel sebeplerinden biri, gıdaların/tohumların genetik yapılarının değiştirilmesi, yani, gıdalar üzerindeki tağyirdir. Kur'an, bu yöndeki teknolojiyi, insan mutluluğunu zehirleyen şeytanî bir yıkım mekanizması olarak görmektedir. Bu yıkım mekanizması, insanın mutluluk, nimet ve berekete dayanan medeniyetini tahrip etmekte ve insan hayatına 'korku ve açlık azabının elbisesini giydirmek'tedir. (bk. burada Sınâat)

Muhammed suresi 15. ayet aynı doğa değişmesini su üzerinden örneklendirmekte ve gıdalardaki doğal yapının korunmasını cennet hayatının varlığına kanıt olarak öne çıkarmaktadır:

"Sakınanlara vaat olunan cennetin durumu şöyledir: Orada, bozulmayan sudan ırmaklar; tadı bozulmayan sütten nehirler, içenlere lezzet sunan bir şaraptan nehirler, süzme bir baldan oluşan nehirler var. Ve orada kendileri için her türlü meyvenin yanında, Rablerinden bir de bağışlanma var."

Bu ayette tağyir sözcüğü yanında, onunla aynı anlamı veren 'âsin' sözcüğü de kullanılmıştır. Cennetin özelliklerinden biri de gıdaların, özellikle su ve balın tağayyürden uzak kalması yani 'âsin' olmamasıdır. Âsin, Kaamus çevirmeni Âsim Efendi'nin ifadesiyle: Tu'm ve levni (tat ve rengi) mütağayyir olmuş (tağyire uğramış) suya dinur.' Cennetteki sular ve ballar yani doğal gıdalar tağyirden uzak kalmış gıdalardır. Başka bir deyimle, cennetin özelliklerinden biri de 'âsin' gıdalardan arınmış olmasıdır.

Hayatın bu şekilde cehennemi bir çekilmezlik içine itilmesinin sebebi, insanın, kendi varlığındaki doğal dengeleri ve doğal yapıyı bozmasıdır. Bu bozulma vücut bulmadıkça Allah, insana verdiği nimet ve mutluluğu asla bozmaz:

"Allah bir topluma lütfettiği nimeti, o toplum birey olarak içlerindekini/birey olarak kendilerine ilişkin olanı değiştirmedikçe, değiştirmemiştir. Ve Allah, iyice işiten, gereğince bilendir." (Enfâl, 53)

Tağyir, insanın kötü halden iyiye geçmesi için de gerekli olabilir. Örneğin, bir tağyirle bozulan doğal yapı, yeni bir değişmeyle, yani yeni bir tağyirle (tağyirin tağyiri ile) eski haline getirilmedikçe dengeler yerine oturmaz. Ra'd suresi 11. ayet bu noktada en hayatî varoluş ilkelerinden birini ve Kur'an'a özgü bir diyalektiği ilkeleştiriyor:

"Gerçek şu ki, Allah, bir toplumun maruz kaldığı şeyleri, onlar, birey olarak içlerindekini/ birey olarak kendilerine ilişkin olanı değiştirmedikçe, değiştirmez. Allah bir topluma bir perişanlık dileyince de artık onu geri çevirecek bir güç yoktur. Ve onlar için Allah'ın berisinden koruyucu bir dost da olamaz."

Anlaşılan o ki, Kur'an, tağyir kavramıyla sürekli işleyen bir varoluş diyalektiğine işaret etmektedir. Bu diyalektikte, insan, bir şeyleri

bozmakta, sonra düzeltmekte, sonra tekrar bozmakta... Ve bu böyle devam edip gitmektedir. Yani tekâmül, boz-yap, yap-boz şeklinde devam eden bir süreçtir ki, bu süreçte her yeni sentez bir yap-boz veya boz-yap, tez-antitez olgusunun sürekliliğiyle gerçekleşir.

Ne var ki Kur'an, bu yap-boz, boz-yap sürecinde yaradılışın, uzayın ve doğanın temel dengelerine dokunulmamasını istemektedir. Şeytanın tağyirciliği kendisinin bir özelliği olarak öne çıkarması da gösterir ki, tağyir, genel çerçevesiyle Rahmani bir davranış değildir.

Şeytan, Âdem'e secde etmeyip isyan bayrağını çekince tanrısal huzurdan kovulmuş, lanetlenmişti. Bunun üzerine Tanrı'ya, insanı saptırma gücünde olduğunu, kendisine gerekli süre verilirse bu gücünü ispat edeceğini söylemiş, Tanrı da ona bu izni vermişti. Daha da ürpertici olanı, Kur'an'ın, şeytanın iddiasında başarılı olacağını açıkça bildirmesidir. Şeytan, istediği süre kendisine verildiğinde insanların büyük çoğunluğunu saptıracağına yemin etmişti. (Araf, 17) Bunu bildiren Kur'an, şunu da bildirmektedir:

"Yemin olsun, iblis onlarla ilgili sanısında isabet etti. İnananlardan bir topluluk dışındakiler ona uydular." (Sebe', 20)

Şeytana verilen izin, 'vakt-i mâlum'a yani belirlenen vakte kadardı. Bu vakit, Kur'an'ın açık ifadesine göre, 'insanların diriltileceği gün' yani kıyamet sonrası zamandır. Bakara suresi, 34-38, Araf suresi 11-19, Hicr suresi, 31-33. ayetlere bakılabilir.

Şeytanın tağyir bozgunculuğu doğal dengeleri bozdurmuş, uzayı ve yerküreyi zehirlemiş, gıdaların genleriyle oynayarak doğal gıdaları mahvedip gen modifiye-kanserojen gıdalarla insan neslinin yozlaşmasına yol açmış, nihayet, klonlama denen tasallut ve tahriple yaradılışın temel dengelerine tecavüz başlamıştır.

Şeytanın bu önemli arzusuna ulaşmış olması da göstermektedir ki, ona verilen süre dolmak üzere yani insanın yerküredeki ömrü bitmek üzeredir.

Yaradılışın değiştirilmesi bir âfettir:

Yaradılışın değiştirilmesine karşı çıkılırken, tağyirle hemen

hemen aynı anlama gelen tebdil sözcüğü de kullanılmaktadır. "Allah'ın yaratış ve yarattıklarında tebdil yoktur, olmamalıdır." Tebdil sözcüğünü kullanarak bu yasağı koyan Rum 30. ayet, fıtrat (yaradılışın temelleri) tabirini de kullanmıştır. Anlaşılan o ki, anılan ayete göre, tebdil, fıtratı bozmak ve yozlaştırmaktır. Şöyle deniyor:

"Sen yüzünü, bir hanîf olarak dine, Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtrata çevir. Allah'ın yaratışında/yarattığında değiştirme olamaz. Doğru ve eskimez din işte budur. Fakat insanların çokları bilmiyorlar."

Allah'ın isim-sıfatlarından biri de Fâtır olduğuna göre, fıtrat üzerinde oynamak. Allah'ın kudretine ortaklığa kalkmak gibi vahim bir cürettir. Bu demektir ki, tabiatın dengeleriyle oynamak, doğayı taciz ve tahribe uğratmak en vahim dinsizlik ve imansızlıklardan biridir. Hatta belki de birincisidir.

HAYVANLAR ÜZERİNDE ŞEYTANÎ DEĞİŞTİRME: KLONLAMA

Nisa suresi'nin 119. ayeti göstermektedir ki, şeytanın yozlaştırmasıyla gerçekleşecek olan yaradılışı bozma (tağyir), her şeyden önce büyük ve küçükbaş hayvanlar üzerinde başlayacaktır. Nitekim, klonlamanın koyunlarda başlatıldığını biliyoruz.

Nisa 119 ve devamı ayetlerde, bu yozlaştırmanın 'şeytana yandaşlık' olduğu, bu yandaşlığa teslim olanların cehenneme (doğal dengeleri ve ahengi bozulmuş bir hayata) mahkûm olacakları, teslim olmayanların ise cennetle (doğal hayatın mutluluklarıyla) ödüllendirilecekleri de ibret verici bir söylemle anlatılmaktadır.

Bu şeytanî yozlaşmayı şeytanın ağzından ihbar eden, yozlaşmanın akıbetini de gösteren ayetler, şeytanın tehdidiyle şöyle başlıyor:

"Yemin olsun, onları saptıracağım, onları kuruntulara/hurafelere/ anlamını bilmeden okumaya mutlaka iteceğim. Onlara mutlaka emir vereceğim de davarların kulaklarını yaracaklar; onlara muhakkak emredeceğim de Allah'ın yaratışını/ yarattıklarını değiştirecekler."

"Kim Allah'ı bırakıp da şeytanı yandaş edinirse açık bir hüsrana kesinlikle yuvarlanmış olacaktır. O, onlara söz verir, ümit verip hayal kurdurur, hurafeye/anlamını bilmeden okumaya iter. Şeytan, onlara bir aldanıştan başka hiçbir şey vaat etmez. Bunların varacakları yer, cehennemdir."

"İnanıp barışa/hayra yönelik işler yapanları, altlarından ırmaklar akan cennetlere sokacağız. Sürekli kalacaklardır orada. Allah'ın şaşmaz vaadidir bu! Söz söyleme bakımından Allah'tan daha doğru ve tutarlı kim olabilir?" (Nisa, 119-122)

DOĞAYI KİRLETME BİR TAĞYİRDİR

Hz. Muhammed'e göre, doğanın dengelerini bozanlar, Allah'ın lanetine müstahak hale gelirler. Hayatı boyunca, lanetlemeye hep karşı çıkmış, "Lanet olsun!" tabirini parmakla sayılabilecekten daha az kullanmış bir peygamber, yerkürenin doğal dengelerini bozanlar için şunu söylemekten çekinmemiştir:

"Yerkürenin belirgin alâmeti olan değerleri/işaretleri/yeryüzünün olmazsa olmazlarını yozlaştırıp bozanlara Allah lanet etsin!" (Zehebî, *Kitabu'l-Kebâir ve Tebyînu'l-Mahârim,* 148)

Hz. Peygamber, burada, dokunulmamasını istediği değerleri ifade ederken 'menâr' ve 'tuhûm' sözcüklerini kullanmıştır.

'Menâr', ışık noktası, ışıkla ilgili sınırlar ve Kaamus'un ifadesiyle, 'işaret noktaları' demektir ki, biz bunu 'yeryüzünün olmazsa olmazları, belirgin nitelikleri' diye tercüme ettik.

Tekili ve çoğulu aynı olan 'tuhûm', lügat anlamıyla, 'iki toprak parçasının arasını belirleyen sınır' demektir. Bu kelime de, 'bir şeyin nitelikleri, olmazsa olmazları' anlamında kullanılmaktadır. Büyük dil bilgini Fîrûzâbâdî (ölm. 817/1414), Kaamus'ta bu kelimenin 'murad edilen, gönülden istenen şey' anlamı taşıdığını ifade etmiştir. Biz bu ifadeye dayanarak, tuhûm sözcüğünü 'olmazsa olmazlar' diye Türkçeleştiriyoruz.
Kur'an, evreni teosantrik (Tanrı merkezli) bir yapı olarak tanıtırken şöyle diyor:

"Her şey Allah'ı tespih eder, ama siz bunu fark edemezsiniz." (İsra,

44) Buradan hareket eden sûfî düşünce, tüm varlıklara, özellikle yaş bitkilere saygılı davranmıştır. Çünkü onlar ibadet halindedir. Hem de riyasız, ivazsız bir ibadettir onlarınki...

Ağaçları kesip yerine duvar dikerek orada 'ibadet' edeceğini öne süren zihniyete sormak lazım: Sen ne yaptığını sanıyorsun? İbadetine riya karışmayan bir ibadet arkadaşını yok edip ibadetine bin türlü riya karıştıran insanı öne çıkarıyorsun. Bu akıl işi midir?

Kur'an, resmî mabetsiz bir dünya isterken ne yaptığını çok iyi biliyor. Çünkü esas mabet, dini, mabet yapmaktan ibaret görenlerin, mabet yapmak için tahrip ettikleri tabiattır. Esas mabedi yıktıktan sonra yerine hangi mabedi koyacaksınız?

Din dilini bilim diline çevirirsek ne görüyoruz? Başka bir deyişle Kur'an'ın altını çizdiği genel ve doğal tespih faaliyeti nasıl işliyor? Bu işleyişin burada sadece küçük bir boyutuna değineceğiz. Bu, doğadaki karbon faaliyetidir.

Karbon dioksit (C02) hayatın, özellikle insan hayatının işleyişi sırasında çıkardığı birinci derecede gazdır. Bir zehirdir. Ama hayat öyle düzenlenmiştir ki, bu zehir, hayatın başka bir faaliyetinde gıda olarak kullanılıyor. Karbon dioksit, bitkilerin büyümesinde kullanılıyor. Bitki, karbon dioksiti emip (yiyip) yerine oksijen veriyor. Ormanların yiyemediği karbon dioksit ise okyanuslar tarafından emiliyor.

Ama bu bir yere kadar ve dengelerin korunduğu bir dünyada işliyor. Dengeler bozulunca ne yeşillik bu görevini yapabiliyor ne de sular. Ve anarşi, kaos, felaket başlıyor. Sebep, insan. Sadece ve sadece insan. Kur'an, sadece insanın işlediği bu kozmik cinayeti bakın nasıl tanıtıyor:

"İnsanların ellerinin kazanmış oldukları yüzünden denizde ve karada bozgun çıktı. Allah onlara, yaptıklarının bir kısmını tattırıyor ki, geri dönebilsinler." (Rum, 41)

Bilimin söylediklerine bakalım:

"İnsanoğlu, atmosfere her yıl, 6.5 milyar tonu fosil yakıtlardan, 1.5 milyar tonu da yeşilliğin tahribinden kaynaklanmak üzere toplam-

da yaklaşık 8 milyar ton karbon dioksit yüklüyor. Bu toplamın yansından biraz azı, gezegeni ısıtmak üzere atmosferde kalıyor..."

"Ormanın her hektarı, atmosferi yılda yaklaşık iki ton karbondan arındırıp sera etkisiyle ısınmayı önlemeye katkıda bulunuyor..." (Tim Appenzeller; National Geographic, Şubat 2004)

Tabiat ananın şefkati burada da kalmıyor. Tabiat ana, insanoğlunun azgın tahriplerine karşı insanı insandan korumak üzere yeni tedbirler de alıyor. Küresel ısınma artıp karbon emme sistemi zayıfladığında, "artan ısınma, karbon emen ağaçların büyümesini hızlandırarak sıcaklık artışını yavaşlatmaya yardımcı oluyor." (Aynı kaynak)

Ne var ki, dengelerin büyük oranda bozulması gezegenimizi tabiat ananın artık çare bulamayacağı bir yere götürebilir. Örneğin, ısı artışı belli bir noktayı geçince- ki şu anda o noktayı geçmiş bulunuyor- Kuzey Kutbu'ndaki yeraltı buz tabakaları erimeye başlıyor ve dengeler bozuluyor. Denge bozulmasına doğanın cevabı sert oluyor: Eriyen buz tabakalarında tutulan karbon açığa çıkıp atmosfere yayılıyor. Yapılan hesaplara göre, bu çözülme sürüp giderse atmosferdeki karbon oranında yüzde 25 artış olacaktır. Bunun ne anlama geleceğini iyi düşünmek gerekiyor.

Öte yandan, kirlenen okyanusların emdiği karbon miktarında da düşmeler başlamıştır.

Şimdilerde, karbon emen yapay alanlar yaratılması üzerinde duruluyor. Örneğin, karbon dioksitin, sıvılaştırılarak yeraltına, okyanuslar altına pompalanması düşünülüyor. Ancak o zaman da bunun yeraltındaki sulara ve okyanuslar altındaki hayata vereceği zarar gündeme geliyor. Yani dengelerin bozulmasının her hal ve şartta bir 'günah faturası' olacak ve bunu, günahın faili insan ödeyecek.

"Ağaçlar ellerinden geleni yapıyor ama yanıp sönen kırmızı ışık (alarm işareti) günden güne daha yükseğe çıkıyor." (Aynı kaynak)

Karbon dioksit zehirinin büyük kısmı, ormanlarla okyanusların oluşturduğu karbon kuyuları tarafından emiliyor. Ormanlar, tanrısal lütfün en tipik göstergeleridir.

En şefkatli anne, ormanlardır. Ormanlar yani yeşillik, karbon dioksitimizi emip bizi kurtarmakla kalmıyor, emdiği zehirin karşılığında bize oksijen hediye ediyor. Okyanuslar, yani su ise karbon dioksiti emmekle yetiniyor; yerine oksijen veremiyor.

Anlaşılan o ki, karbon dioksiti emen karbon kuyuları (ormanlar ve sular), işlevlerini bir biçimde yitirdiğinde dünya zehirlenecek ve gezegenimizin ısı dengeleri altüst olacak. Karbon kuyularının işlevlerini yitirmelerinin başlıca sebebi ise küresel ısınmadaki artış ve bu artışın yarattığı denge bozulmasıdır.

Gezegenimizde karbon yani zehir düzeyi son iki yüz küsur yıl içinde yüzde otuz artmış bulunuyor.

TÜRKİYE'DE DOĞA TAHRİBİ

İnsan merkezli her düşünce, insanlığın bugünkü en ölümcül problemini, doğanın tahribiyle yaratılan küresel âfetler olarak görür ve bu tahribi yaratan azgınlık ve doymazlıkla mücadeleyi bir insanlık ödevi sayar. Türkiye'nin de en büyük problemlerinden biri, doğanın tahribiyle vücut bulan çölleşme, ısınma, doğal gıdalardan yoksunluk ve canlı türlerinin tükenişi sürecine giriştir.

Bugün insan haklarının en hayatî olanı 'çevre hakkı'dır. Temiz bir çevreye yani havası, suyu, bitki örtüsü kirletilip tahrip edilmemiş bir doğaya sahip olmak, artık insan haklarının ilk telaffuz edilen maddesi haline gelmiştir. Uluslararası hukuk metinleri 'çevre hakkı' kavramına yoğun biçimde yer vermeye başlamışlardır.

Türkiye'de siyasetin en hayatî hizmeti, doğa tahribini ve bu tahribin besleyici unsurları olan düzensiz kentleşme, ormanların talanı, denizlerin kirletilmesi, su kaynaklarının israfı gibi büyük felaketlerle mücadele olmalıdır. Ne yazık ki, çok partili hayatın başladığı günden beri siyaset bunun tam tersini yaparak Türkiye'deki doğal kaynakları, doğa imkân ve güzelliklerini, ormanı, suyu mahvetmiştir.

Türkiye'deki doğa tahribinin, namıdiğer, betonlaşmanın öncü günahkârı, ne yazık ki, devlettir. Saygın diplomat ve devlet adamlarından Kâmran İnan bu gerçeğe şöyle parmak basıyor:

"Beton salgınına devlet seyirci kaldı, belediyeler yardımcı oldu. Önce kamu kuruluşları, anayasaya, hukuka aykırı olarak sahillerin en güzel yerlerini parselledi, tel örgüler çekip beton dinlenme tesisleri yaptı. İsviçre'de bahçenizdeki ağacı izinsiz budayamaz, kesemezsiniz..." Türkiye'de ise baltanın girdiği her yerde her ne varsa beton uğruna mahvedilmiştir. Bu mahvedişin itici gücü, çıkarcılıktır. Türkiye'de doğa tahribi en büyük ve en verimli rant aracıdır. Bu rantın devşirildiği kurumlar ise belediyelerdir. Rant belediyeciliğinde en öne geçenlerin, ikibinli yıllardan itibaren belediyelerde egemen olan dinci siyasetler yani Allah ile aldatan siyaset ekipleri olması ise ayrı bir ibret noktasıdır.

Gerçekten de Türkiye'de doğayı tahrip eden hırsların baş temsilcileri içinde Allah ile aldatan dinci ekipler belirgin bir yere sahip bulunmaktadır. Doğayı tahrip edenleri cezalandırmak şöyle dursun, ünlü 2B yasasıyla orman talancılığını ödüllendirmeye kalkmak, Allah ile aldatma siyasetlerinin zirvesini temsil eden dinci ve emperyalizmle işbirlikçi bir parti tarafından sahnelenmiştir.

Nerede din nutukları, nerede bu doğa tahribine yönelik icraat! Türkiye'de din hiçbir zaman doğanın korunması için kullanılmadı, tam tersine, doğa tahribine yönelik söylem ve eylemlerin büyük bir kısmı sürekli Allah ile aldatma edebiyatıyla maskelendi. Oysaki İslam'ın doğayı korumaya ilişkin girişimlerinin en etkilileri, tarihin en büyük doğa koruma eylemleri olarak kayıtlardadır. Ne yazık ki, dinin insanlığın derdine deva olacak bütün söylemleri gibi bu söylemi de tozlu kitaplara hapsedilip devre dışına çıkarılmıştır. İşte çok anlamlı ve çarpıcı bir tanesi:

Büyük İslam tarihçisi Belâzürî ve büyük hadis bilgini İbn Hanbel'in verdikleri bilgiye göre, Hz. Peygamber Medine'ye geldiğinde orayı 'harem' yani dokunulmaz bölge ilan etti. Bunun anlamı şuydu: Ağaç kesenler cezalandırılacak, bunların, ağaç kesiminde kullanılan suç aletleriyle giysilerine el konulacaktı. (Belâzürî; Fütûhu'l-Buldân, 11; İbn Hanbel, 4/141)

Tarihte eşine az rastlayacağımız bu 'doğa koruyucu icraat'ın önderi olan Peygamber'in giysisinden saçına-sakalına kadar her şeyi dinleştirildi ama bu icraatını Müslüman halka duyuran tek din söylemine rastlanmadı.